

АТЕЛЕ 2012

СТАША БАЈАЦ

**ОВАЈ
ЋЕ БИТИ
ДРУГАЧИЈИ**

Режија: БУРБА ТЕШИЋ

СТАША БАЈАЦ
ОВАЈ ЋЕ БИТИ ДРУГАЧИЈИ*

Редитељка: **Ђурђа Тешић**

Драматуршкиња: Јелена Мијовић
Костимографкиња: Маја Мирковић
Сценограф: Синиша Илић
Композитор: Владимир Пејковић
Аутор песама (*Девојко, брате, Да си ми сестра и Малецка*) коришћених у представи: Довла Далабу
Сценски покрет: Маја Калафатић

Организаторка: Јелена Твртковић
Асистенткиња организаторке:
Милица Бошковић

Подела:

МИРЕЛА - **ТАМАРА ДРАГИЧЕВИЋ**

ИВАНА- **АНА МАНДИЋ**

ЈОВАНА - **МИЛИЦА ЈАНЕВСКИ**

Инспицијент и суфлер: Миленко Адамов

Дизајн и реализација светла:
Драган Масларевић
Реализација звука: Мирослав Петруљевић
Маска и шминка: Дубравка Бушатлија

Израда костима: Веса Карановић

Фотограф: Бошко Ђорђевић

**Победнички текст Хартефактовог
конкурса 2017. године*

**Премијера 17. март 2019.
Позориште Атеље 212
Сцена Петар Краљ
Сезона 2018/19.**

Сташа Бајац и драма „Овај ће бити другачији“ победница је петог Хартефактовог регионалног Конкурса за најбољи савремени ангажовани целовечерњи драмски текст. Ову одлуку донео је жири у саставу: позоришни редитељ Небојша Брадић, који је и председник жирија, драмска ауторка Биљана Србљановић и позоришни редитељ Андраш Урбан.

Образложење жирија:

„Постдрамска бајка „Овај ће бити другачији“ суочава дневне снове младих жена са истином ноћне море. У свету спектакла, прихваћених модела потрошње и пожељног понашања, маштање о идеалном мушкарцу судара се са мачизмом, мизогинијом, вулгарним сексом и насиљем. Последице су губитак илузија и насиље које млада жена чини као одговор на насиље које трпи. Иронични, повремено цинично духовити, поглед на снове који имају проблеме.“

(децембар, 2017)

ИНТЕРВЈУ СА АУТОРКОМ ПОБЕДНИЧКОГ ТЕКСТА „ОВАЈ ЋЕ БИТИ ДРУГАЧИЈИ“

Тема коју си изабрала, неки би рекли да је врло феминистичка, да ли и ти то мислиш и шта за тебе уопште феминизам значи данас?

Вероватно, иако ми је чудно да о њој мислим као таквој, јер по инерцији од феминистичког текста очекујем да понуди јаке, инспиративне јунакиње, док су моје ментално и телесно самлевене. Мој однос према феминизму данас расцепљен је на неколико кракова. Један се тиче најосновнијих ствари о којима ми је надреално да и даље уопште дискутујемо – као што су финансијска равноправност или право на абортус. Други се тиче тог белог, средњекласног, миленијал феминизма развијеног запада где жене попут Лене Данам сликају своје стрије, ношене идејом да је то ужасно провокативно. Видим да је та струја озбиљно узела маха, да је неуротична и регресивна, егоцентрична и несвесна свега сем свог привилегованог положаја.

На крају, најрелевантнији за ову драму је тај трећи крак, окренут ка патријархату на Балкану, који је сложен, пун противречности, а феминизам у њему алармантно нужан. Ту постоји толико опречности – с једне стране ми нисмо у Саудијској Арабији, жене могу да буду разголићене, да гласају, да буду министарке, да покрећу бизнисе, да се разво-

де. С друге, кад све то чине, суди им хорда мушкараца, споплиће их, оспорава им женственост. А будући да је патријархат исто тако погубан и за те мушкарце, они пред себе стављају суманута очекивања – да више зарађују, да гину за фиктивне вредности, да враћају оцепљене покрајине итд. Да однос буде још компликованији, они такви тим женама нису одбојни, већ ће те способне, остварене жене рећи да мушкарац треба да буде глава породице и јачи пол, шта год то значило.

Драма се зове „Овај ће бити другачији“, шта тим женским ликовима значи то ишчекивање некога ко је „другачији“ шта за њих значи „другачији“, а шта то значи за тебе?

Занимљиво ми је што си то формулисала као „ишчекивање“, а не на пример „тражење“, јер и ја кад размишљам о тим позицијама увек имам утисак да је женска позиција пасивна. Имам једну измишљену слику у глави којој се стално враћам, слику Цеце која као она принцеза на зрну грашка лежи на кревету испод ког су хеклери и чека Аркана да се врати из боја. Да л' плете и расплиће нешто као Пенелопа или гланца те пушке, свеједно, али нит је пошла са њим, нит брани домовину. Чак је и та сличица пуна референци на легенде и бајке, јер ми смо митоманска нација, заглављени у кошмару између измаштане прошлости и будућности у којој ћемо целом свету доказати да је све то збиља. Мислим да су те жене у једној клаустрофобичној позицији у којој сањају да ће

их мушкарци избавити из тог кошмара који су они сами створили.

А за мене... Заправо је то нешто о чему сам много размишљала, у контексту ове драме и тих родних динамика. Жене којима се бавим припадају једном специфичном свету, у ком је све пренаглашено. Естетика је екстремна, поступци су екстремни, језик је екстреман. Међутим, има нешто у сржи, што делимо, што је Балкан толико дубоко уписао у мене. Ово звучи као потпуни клише, као људи који се преселе па одједном пате за сармом и Лепом Бреном, али ја сам неке аспекте тога осветлила тек кад сам се доселила у Немачку. Баналан пример, али ма колико да је мени бахаћење органски одбојно, мени су пијани Турци који се деру по улици на неком нивоу ближи од северњака који не смеју да ме погледају у очи да не би угрозили мој „сејф спејс“. И онда, наравно да ме ти Турци далеко више нервирају, јер у том бахаћењу има нешто од чега ја лично бежим, можда те исконструисане слике о дивљем Балкану. Неко ће сад да се згрози на ова поређења, али мене не занима да се бавим темама у којима једном руком не царам неку непријатну тачку у себи самој.

Како је изгледао процес писања драме?

Моји процеси су увек као пресликани. Ја и вољно и невољно упијам све око себе, моја глава сама раздваја занимљиво од незанимљивог и онда оно што остане тако ту расте и бубри док не почне да ми притиска органе. Кад преломим да ћу нечим да се бавим, ја онда у то тонем и тај део је заправо

далеко више „писање драме“ од самог тог чина куцања, пошто то исповраћам у року од неколико дана.

Мислим, наравно да сам седела и гледала сумануту количину свађа из Фарме и Парова, али томе су претходиле и године излазака по стварно свакојаким местима и дружења са разним профилима људи. Не знам ни како да објасним, али све што сам икад радила се заправо таложило годинама. Нисам тип који ће да одлучи да се нечим бави, па сад као део процеса истраживања на силу одем на сплав. Заправо је управо обрнуто, радом само артикулишем нешто што ме приватно плаши, ремети, привлачи...

Шта теби, као младој ауторки, значи овај конкурс?

Значи ми заиста неизмерно много. Прво, увек ми значи да ме неко назове младом ауторком, пошто имам тридесет две године. Потом ми значи да постоји некакав конкурс, датум, пропозиције, јер ја не могу да радим без циља и дедлајна. Чак и ако је нешто што мене тишти и што имам потребу да избацам из себе, ја никад не пишем за своју душу, увек за туђе душе.

Поред тога, моја позиција је у неку руку чудна, јер је мени први текст у животу објављен у Сцени, кад сам имала деветнаест година. А онда потом и сваки наредни, од Театрона, преко Хартефактове збирке до Аситежа, а да ни један заправо није изведен у професионалној продукцији. Тако да сам ја заправо тринаест година некако цупкала

по ободу наше позоришне сцене и ево сад кад сам коначно узјхала надам се да ћу бити као Вучић и да нећете моћи никад да ме се отарасите.

Но, збиља, у земљи у којој ти не треба ортак који зна ортака само још кад идеш у Макси, постојање некакве платформе, где текст шаљеш анонимно и од тебе се очекује искључиво да будеш добар, заиста је драгоцен.

(јануар, 2018)

<https://heartefact.org/sr/vesti/2018/01/10/intervju-sa-autorkom-pobednickog-teksta-ovaj-ce-bit-drugaciji>

Ослањајући се на Лакана, Жижек у *Перверзњаковом водичу кроз филм* каже да је кошмар остварена фантазија. Чини ми се да та кратка, убитачна формулација веома прецизно сумира тему овог комада. За разлику од снова, фантазије су простори у ком наша подсвест неометано дивља; то је простор у ком се покрећу и празне наши најмрачнији пориви. Задњих тридесет година тај подземни простор избија на површину и постаје јавни. Фантазија се преселила у стварност, суперего је дозволио иду да покуља и прелије из подсвести у свест. Наши комплекси, страхови, параноје и нагони диригују нашим изборима.

У епицентру ове реалности стоји мушкарац, одгајан да буде ратник, формиран на идеји да му је нешто отето и да је његова дужност да то врати, а оно што има сачува. У овом немогућем и небулозном задатку омањује, а у посттранзиционом неолибералном капитализму не успева да опстане. У очима националистичког и патријархалног друштва, он је неуспешан као муж, отац, спаситељ, заштитник. Таквом мушкарцу самостална, еманципована, самодовљна и сексуално ослобођена жена долази као со на рану. Његовом рањеном егу, потребна је фантастична жена, на којој је све што је женско и женствено пренаглашено и доминантно. Она је нечујна, мекана, пуна разумевања, незахтевна, а њено тело теши и узбуђује, даје без питања и задршке.

Жене у овом комаду пристају да се трансформишу у остварење те фантазије да би оствариле своје снове - снове о љубави. Чезнући за топлином и сигурношћу, оне почињу процес физичке модификације - секу своја тела, убадају игле у усне, лепе нове нокте, ушивају туђу косу у своју, гурају границе бола. Њихова тела постају попут ратишта, на ком насиље прво чине вољно, саме над собом, а онда их препуштају другом. Символички, крв се поново пролива, а физичка и вербална агресија започињу нови круг. Као што је у реду рећи усташа и издајник, у реду је рећи курва и нероткиња.

Ове жене изгледају екстремно, међутим оне нису инциденти. Мислим да екстрем у себи носи неку потпуно обичну тенденцију, доведену до своје крајности. У том смислу, ове жене смо све ми, а у њима и сви други мушкарци који живе на Балкану, само посматрани и приказани под увеличавајућим стаклом.

Сташа Бајац

РЕЧ РЕДИТЕЉКЕ

У представи „Овај ће бити другачији“, насталој по тексту Сташе Бајац, бавили смо се моделом женског идентитета који наше друштво производи. Овај модел настаје у танком попречном пресеку једног суштински патријархалног друштвеног уређења и спољних, најбуквалније примењених удара либералног капитализма. У том пресеку меша се архетипска мушка фантазија о жени као нижем бићу, о жени као сексуалном објекту и капиталистичка идеја да је све роба, па и зашто да не и - женско тело. Наше три девојке – Ивана, Мирела и Јована су савремене девојке данас, у Србији, које имају довољно елана за живот, а окидач је ту - задовољити и бити инструмент ове мушке фантазије. Мотивисане су тешком бедом и социјалним условима, из распалих породица на ивици преживљавања у којима је фигура оца, односно мушкарца, девастирана, понижена и деградирана јер он није способан да им обезбеди светлу будућност. Прва лествица за могућност остварења њихових снова јесте направити се на физички пожељну девојку по тачно одређеном моделу лепоте, а онда креће борба у којој је све боље од повратка назад у родитељски дом. Кроз савремену домаћу музику коју слушају тинејџерке, кроз узоре и истакнуте појединце у нашем друштву о којима често не знамо ни један други разлог њихове популарности и успеха осим материјалног богатства, формира се и афирмише циљ за сваку младу девојку - како ухватити и задржати мушкарца / спонзора. Ивана, Мирела

и Јована маштају о животу из бајке. Зато улажу у своју косу, нокте, усне, гурају комаде пластике у своје тело, боре се једна против друге као у неком рингу живота и смрти, јер, као што се једна од њих пита : „Шта ћеш да радиш кад се појави још четрдесет таквих истих као ти?“ Заправо, оне су нежне девојке изгубљене у канџама ноћне море својих избора. Од својих тела и својих тешких животних прича треба направити производ који је пожељан на тржишту. Апсурд и бизарни хумор који осећамо док их гледамо прелази у трагичност када на насиље које трпе реагују насиљем. Трагичност осећамо због свести да ситуације у којима се оне налазе могу да се десе свакој девојци или младој жени. У њиховим монолозима препознајемо се и тичу нас се јер се суштински баве питањем доминантног женског идентитета и једнако, када говоре о мушкарцима – доминантног мушког идентитета. Заправо, говоримо о идентитетима које свако од нас формира не би ли успео у бесрамним правилима суровог опстанка у капиталистичко/ патријархално/ ријалити/ селебрити реалности друштва у ком живимо.

Ђурђа Тешић

Девојко брате

Девојко брате,
поради на себи,
желим што пре да се фураш на мени.
Скини са себе сав живот свој бивши,
изрони из блата и
слободно диши.
Нестрпљив сам, бебо,
да им покажем ко сам
да виде шта шетам, да ми завиде доста.

Девојко брате,
сад руку под руку
летимо, падамо
с журке на журку.
Вилице падају, бале им цуре,
због твоје косе и твоје фигуре.
Екипица чека, много им стало,
ти нећеш се љутити да делим те мало.

Да си ми сестра

Да си ми сестра не бих никада дозволио
да блејиш, да се крећеш,
да се проводиш с оваквим као ја.
Да те вози брзо ко авион кад полети,
обиђе планету двапут,
као да иде на бели прах.

С тобом изађе и крене да се хвали
другим павијанима како му риба
жели, ради све што зна.
Само кад помислим да добија заузврат
да те полива шампањцем
онда клекнеш, онда креће судњи дан.

То не бих мог'о ни у сну,
не бих то мог'о ни у сну.

Малецка

Ти само мени роди сина
да буде паметан ко ја
да буде леп као ја
да буде снажан као ја
да буде успешан ко ја
да буде све као ја.

Аутор песама Довла Далабу

СТАША БАЈАЦ

Рођена је 09.11.1985. у Београду где је дипломирала драматургију на Факултету драмских уметности. На Универзитету уметности у Берлину дипломирала је на смеру Наративни филм и аудиовизуелне технологије.

Током студија написала је неколико сценарија за краткометражне филмове који су освојили бројне награде - „Четвртак“ у режији Николе Љуце приказан је на фестивалима у Упсали, Корку, Сиракузи, Санкт Петербургу, Монреалу, Новом Саду, Бањалуци. „Простор између нас“ у режији Маше Нешковић имао је премијеру на Синема ситију у Новом Саду, а наредни филм „Двоје“ исте редитељке приказиван је и награђиван на фестивалима Башта фест, Кустендроф и Бомбај. Своју премијеру у марту имаће кратки филм „Понуда и потражња“ који је писала са Миланом Марићем, а који је режирао Никола Љуца.

Учествовала је на више радионица, попут Сарајево и Берлинале талент кампуса, где је са сценаријем за дугметражни филм „Влажност“ похађала платформу за развој сценарија Скрипт стејшн. Пројекат је добио значајну међународну подршку - Еуроимаж, Хуберт Балс, Хуберт Балс плус, Арте, као и средства од ФЦС-а за продукцију. У режији Николе Љуце и продукцији ДАРТ-а, филм „Влажност“ је премијерно приказан на Берлиналеу 2016, после чега је уследило отварање београдског ФЕЕСТ-а (награде за најбољи филм, најбољу режију и најбољег

глумца, као и специјална награда Небојша Букелић), а онда и фестивали у Валенсији и Литванији, потом такмичарски програм Сарајево филм фестивала и фестивал Фунф Зен поред Минхена, где је награђен за најбољи сценарио, као и на Канском фестивалу, у оквиру програма ACID.

У истом продуцентском тиму, са редитељком Машом Нешковић писала је сценарио за дугметражни филм „Асиметрија“, који је током 2013. учествовао у ЕАВЕ програму, а подржан је од ФЦС-а и тренутно је у фази пост продукције. Са Николом Љуцом радила је и на сценарију за његов други играни филм „Играле се Делије“, који је представљен на Синелинку (СФФ 2016). Један је од аутора серије „Група“, у копродукцији Вижн тима и РТС-а, чије снимање је у току. Ауторка је сценарија за експериментални филм о савременим технологијама ратовања, који спрема редитељка Валентина Кнежевић.

Драма „Јутро у кући Лефових“ објављена је у часопису за позоришну уметност „СЦЕНА“, драма „Летњиковац“ у часопису „ТЕАТРОН“ и као део Паробродовог програма „Бисери из управничких фијока“ имала своје јавно читање у режији Гордане Лебовић. У оквиру истог програма, у режији Николе Љуце, читан је и комад „Водопади“, који је уврштен у најбољих пет драма регионалног конкурса за друштвено ангажовани текст Хартефакт фондације. Ових пет комада објављени су у књизи под називом „Прст“. У марту 2014, драма „Реконструкција“ победила је на АСИТЕЖ-овом конкурс за најбољу драму за младе са темом „Табу“, која је у

режији Гее Гојак извођена у Српском народном позоришту у Новом Саду. „Овај ће бити другачији“, победничка је драма Хартефактовог конкурса за најбољи регионални друштвено ангажовани комад.

Похађала је тренинг за стори едиторе Торино филм лаба, радила као скрипт доктор на неколико дугметражних филмова, била члан комисије за подршку сценарија ФЦС, као и консултант на програму „Суочавање с прошлосту“ Сарајево филм фестивала.

Поред рада на филму и у позоришту, режирала је музичке спотове, радила је у издавачкој кући Геопоетика, затим као копирајтер у маркетиншкој агенцији Трампет, музички критичар у часописима Јелоу кеб и РЛН и научни новинар Елементарјума, сајта Центра за промоцију науке и била главни и одговорни уредник, а потом уредник културе интернет портала Бифор/Афтер. Са енглеског језика превела је књигу „Отмица Европе - Судбина европских драгоцености у Трећем рајху и Другом светском рату“ Лин Х. Николас, коју је издавачка кућа Геопоетика објавила 2011. године.

Тренутно ради на сценарију за дугметражни филм „Странкиња“, за који је добила подршку за развој, као и на сценарију за краткометражни играни филм „Мароко“. Своју премијеру очекује и документарни филм „Тешка душа, бели град“, подржан од Филмског центра Србије, који је режирала и продуцирала.

БУРБА ТЕШИЋ

Дипломирала позоришну и радио режију на Факултету драмских уметности у Београду 2002. године у класи професора Николе Јевтића и Алисе Стојановић. Сарађивала са Центром за ново позориште и игру (ЦЕНПИ, оснивач Јован Ђирилов) на програмском делу и организацији. Један од реализатора пројекта „Рефлектор“, првог издавача аудио књига на српском језику.

Позоришне представе (избор): „Црта“ Д. Вијук (Битеф театар, 2000), „Казанова“ Д. Грег (Српско народно позориште, Нови Сад, 2002), „Црно Млеко“ В. Сигарев (Народно позориште у Београду, 2003), „Everyman/Свако“ Г. Стефановски (Атеље 212, 2004), „Разнесени“, С. Кејн (Београдско драмско позориште, 2005), „Дом Бернарде Албе“, Ф.Г. Лорка (Народно позориште Републике Српске, 2005), „Чекајући Годоа“, С. Бекет (Атеље 212, 2006), „Госпођица Јулија“, А.Стриндберг (Народно позориште Републике Српске, 2007), „Три сестре“, А. П. Чехов (Народно позориште Републике Српске, 2008), „Млеко“, В. Кациконурис (Београдско драмско позориште, 2008), „Базен (без воде)“, М. Рејвенхил (Народно позориште у Београду, 2009), „Господар мува“, Т. Илић, по роману В. Голдинга (Позориште „Бошко Буха“, 2009), „Женидба и удадба“, Ј.С.Поповић (Народно позориште Републике Српске, 2010), „Државни службеници“, Р. Харвуд (Народно позориште у Београду, 2010), „Све о мојој мајци“, С. Адамсон (Београдско драмско позориште, 2011), „Чудне

љубави“, М. Пелевић (Мало позориште „Душко Радовић“, 2011), „Тајна Грете Гарбо“, М. Гавран (Мадленианум, 2012), „Огвожђена“, Г. Баланчевић (Народно позориште у Београду, 2013), „Успаванка за Вука Ничије“, К. Поповић/Б. Мијовић (Народно позориште у Београду/ Град театар Будва, 2013), „Славна Флоренс“, П.Квилтер (Атеље 212, 2014), „Сан летње ноћи“, В. Шекспир (Позориште „Бошко Буха“, 2015), „Мизантроп“, Ж.Б.П. Молијер (Народно позориште Суботица, 2017), „Мој деда је аут“, Д. Јанковић (Београдско драмско позориште, 2017).

За представу „Господар Мува“ 2010. године добила је Специјалну награду за нове позоришне тенденције на међународном ТИБА фестивалу.

ПРОДУКЦИЈА И ТЕХНИЧКА РЕАЛИЗАЦИЈА

Технички менаџер: ВОЈИН БУТКОВИЋ
Менаџер технике и информационах
технологија: ГОРАН МИРКОВИЋ
Дизајнер: МАРИЈА ЈЕВТИЋ

СЦЕНСКА ОПРЕМА

Кројачки радови: ЉИЉАНА МИЈАИЛОВИЋ,
ДРАГАН МАРЈАНОВИЋ
Столарски радови: РАДИША ЂУРИЋ, МИЛАН
ЦВЕТКОВИЋ
Браварски радови: АНДРЕЈА ПЕТРОВИЋ

Асистент дизајнера-оператер: АЛЕКСАНДАР
ТЕРЗИЋ
Набавна служба: МИЛЕТА КОМНЕНОВИЋ

СЦЕНСКА ТЕХНИКА

Мајстор позорнице: ВУЧЕ ВУЧЕТИЋ
Помоћник мајстора позорнице: БАТО
ИСМАИЛОВИЋ, ДРАГАН ЋИРОВИЋ
Декоратери: НЕНАД ГОЛУБОВИЋ,
АЛЕКСАНДАР ЂУРЂИЋ, ЗОРАН
СИМИЋ, МИЛОШ ЋИРИЋ, ТОМИСЛАВ
РАДОСАВЉЕВИЋ, ЖАРКО ДУДИЋ, УРОШ
ДАНИЛОВИЋ, МИЛАН ЂОНОВИЋ, НИКОЛА
МИЛОЈЕВИЋ и МИША МУРАТОВСКИ

Шеф транспорта: ЖЕЉКО МУРАТОВСКИ
Транспорт: НИКОЛА БРКИЋ, ЈОВАН СТОШИЋ
и СТЕФАН СИМАНОВИЋ

Главни реквизитер: САША ПИВАЉЕВИЋ
Реквизитери: БОРИС ЈАКУШ, МИЛАН
РАДОВИЋ, ДЕЈАН СТОЈИЉКОВИЋ,
МОМЧИЛО ЂОРЂЕВИЋ

Главни шминкер: ДУБРАВКА БУШАТЛИЈА
Шминкер: ИВАНА ЈОВАНОВИЋ, ЈОВАНА
СИМИЋ

Шеф гардеробе: ГРОЗДАНА СТАНОЈЕВИЋ
Гардеробери: БРАНКО ПЕТРОВИЋ,
СЛОБОДАНКА ПЕТРОВИЋ и ДРАГАНА
РИСТИЋ

Шеф расвете: РАДОМИР СТАМЕНКОВИЋ
Расвета: ДРАГАН МАСЛАРЕВИЋ, МАРКО
ЂОКИЋ, ДУШКО КОВАЧЕВИЋ, ПРЕДРАГ
ПАНТИЋ и МИЛАН СТАНОЈЕВИЋ

Шеф звука: ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ – БАГЗИ
Звук: МИРОСЛАВ ПЕТРУЉЕВИЋ и ЛИДИЈА
МИРОВИЋ
Видео: ДУШАН СТОЈНИЋ
Специјални ефекти: ДАНИЛО ДУДИЋ,
СТРАХИЊА ДУДИЋ

Фотографије: БОШКО ЂОРЂЕВИЋ
Уредник програма: ЈЕЛЕНА МИЈОВИЋ
Дизајн програма: МАРИЈА ЈЕВТИЋ

Организатор пројекта: ЈЕЛЕНА ТВРТКОВИЋ
Менаџер продаје: ЈОВАНА ЧУМИЋ

Шеф маркетинга: ЈОВАНА СТЕФАНОВИЋ
Референт маркетинга, ПР: БИЉАНА ШЕГО

Драматург: ДИМИТРИЈЕ КОКАНОВ
Драматург: ЈЕЛЕНА МИЈОВИЋ

Секретар позоришта: БИЉАНА ВУЛОВИЋ
Оперативни директор: МАША МИХАИЛОВИЋ

в.д. Директор позоришта:
БРАНИМИР БРСТИНА

Позориште Атеље 212, Београд,
Светогорска 21
тел. благајне: + 381 11 3247 342, 322 66 26